

INTERVENCIÓ A L'ACTE CENTRAL DE LA FESTA D'AVANT.

marià pere.

(transcripció escrita)

Bé companys i companyes, salut a tothom, fem aquesta festa dins del procés del nostre 12 congrés.

Aquest matí hi ha hagut les xerrades diferents del moviment unitari, del moviment popular i del moviment obrer, i ahir hi va haver una festa molt maca de la joventut. Hem fet aquesta festa en el marc del 12 congrés i en un pla més familiar.

Fa poc estava amb uns companys d'El Salvador, que per cert acaben de guanyar les eleccions i la presidència. En aquests moments a l'Amèrica Llatina només hi queda Colòmbia, i Colòmbia haurem de fer que puguin guanyar, és l'únic país que falta, El Salvador ja té democràcia.

ESTEM CONSTRUINT REVOLUCIÓ EN LA FASE DE RECOMPOSICIÓ.

Estava comentant amb aquests companys d'El Salvador, i em deien: “¿cómo puede ser, Marià, que nosotros que queremos llegar a las condiciones europeas, a las condiciones de los trabajadores europeos, que encima en Europa haya comunistas que quieran hacer la revolución?”. Dies més tard, estava amb un company “izquierdista” que em deia “no fem pas la revolució aquí, estem adormits, ...” Jo crec que són dues expressions d'incomprensió, tant la del company d'El Salvador, malgrat aconseguir la seva majoria i la seva presidència, com la del company “izquierdista”. Jo els he de dir als dos i us dic a vosaltres que **el Partit dels i les Comunistes de Catalunya estem fent la revolució, i la seguirem fent.**

La qüestió està en saber què vol dir fer la revolució, si fer la revolució és aquella foto que expressa l'arribada del nou govern revolucionari dins de la Generalitat, o **si la revolució és un llarg procés d'anar reconstruint la classe obrera, en lluita per la millora de les seves condicions i per superar les contradiccions del capitalisme inacceptables humanament, per a què aquesta sigui el motor del procés de la unitat del poble constituït políticament per la seva emancipació i així anar abordant la superació del capitalisme.** Un procés que tindrà diverses fases. Si aquesta segona manera és la revolució estem fent la revolució, companys. I aquest congrés serà un pas més per fer la revolució entesa com a procés a Catalunya, a Espanya i a Europa.

I vull afirmar molt clarament, perquè si no hi ha companys i companyes que quan estan fent una activitat de moviment popular a una associació de veïns, o alguns companys que estan fent una activitat al sindicat o a la fàbrica, i em **pregunten què estem fent**

nosaltres, quina és la utilitat del treball polític, social, cultural (...) per a què serveixen les coses que estem fent nosaltres, és a dir, **a vegades es perd la visió global de com estem encaixats en un procés revolucionari al centre del capitalisme**, que evidentment no és el mateix de Llatinoamèrica ni és el mateix que hem vist a les pel·lícules o a les fotos de la fase final on el govern entra al palau.

Estem més aviat en la fase de recomposició en la qual el protagonisme li correspon al poble, el protagonisme i el seu motor li correspon a la classe obrera, els comunistes no som els que fem la revolució i ho dic molt clar, no som els que fem la revolució, perquè no volem substituir ningú, la revolució la fa el poble tenint la classe obrera com a motor d'aquesta revolució, la revolució la fa el poble quan aquest es constitueix en poder polític alternatiu, quan constitueix un nou tipus d'Estat, quan fa la revolució política, social, econòmica i cultural i inicia el procés de canvi de mode de producció, els i les comunistes som uns més que participem en la vertebració, organització i la dinamització. Però mentrestant, **el procés de recomposició**, per obrir aquest procés de reconstrucció de la classe obrera per a què aquesta sigui el motor d'aquest poble unit que lluita per l'emancipació nacional, vol dir que també **és revolució**.

I en aquesta fase estem, per tant, podem dir en quina fase estem de la revolució, però no pensar que no estem fent la revolució.

Potser alguns estaran fent la revolució estètica, potser alguns estaran fent la revolució a casa seva, **nosaltres l'hem de fer amb la base social i això és anar construint revolució en el marc de la situació concreta**.

Per això, el company d'El Salvador tenia dificultats en entendre que encara que aquí la classe obrera sigui millor o sigui pitjor que a El Salvador en les seves condicions materials, les contradiccions del capitalisme són iguals aquí que a El Salvador. **La naturalesa de l'explotació, l'especulació, la discriminació, l'expoliació, la pobresa són contradiccions inherents al capitalisme, que són aquí igual que a El Salvador, encara que es donen de formes diferents**.

SUPERAR LES CONTRADICCIONS DEL CAPITALISME INACCEPTABLES HUMANAMENT: NECESSITAT DEL SOCIALISME.

Per això nosaltres, en el camí de la millora de les condicions de l'ésser humà, pretenem resoldre les contradiccions del capitalisme, i per resoldre aquestes contradiccions necessitem un nou sistema, i a això li diem socialisme. És a dir, estem per la superació del sistema, que ningú ho dubti, volem fer la revolució.

Per tant, companys i companyes, dit això, entendreu que aquest 12 congrés és de capital importància de cara a què ens armem bé en el pensament el projecte, que ens organitzem bé, que tinguem claredat sobre el projecte que anem a desenvolupar, que

tinguem claredat sobre quines idees base, quina teoria revolucionària, quina filosofia revolucionària, quin projecte de país, i per tant que aquest **12 congrés és extraordinàriament important per fixar conceptes bàsics clars, especialment situats en el s.XXI, i seguir anant endavant.**

Companys, faig una reflexió, **no hi ha models per a la revolució, no hi ha models ni camins, és un procés històric, no és una fotografia, és un procés històric llarg, és un procés que va més enllà del temps de cada persona.**

Però per a això és necessària una filosofia, una teoria revolucionària i un projecte de país, i per això necessitem un partit comunista fort, necessitem un partit comunista que dialogui, submergit en la base social, que no estigui al marge de la base social, que estigui vertebrat i organitzat en la base social que sigui orgànic de la base social, perquè és l'única forma de contribuir dinamitzant.

Per tant, deia abans que no seríem nosaltres els que fariem la revolució si no que seria la classe obrera, que serà el nostre poble, el nostre paper no és el de dir el que han de fer els altres, no és de dirigent, sinó aquells que organitzem, vertebrem i dinamitzem per tal que la classe obrera jugui el seu paper i el nostre poble jugui el seu paper, perquè si no no hi ha revolució, si no no hi ha canvis de mode de producció, no hi ha superació de les contradiccions, si no el que hi pot haver, el màxim, és una pseudo-revolució institucional que potser adquirim el govern però no tenim l'Estat. L'Estat només s'aconsegueix a partir que el poble es constitueix políticament en nació i aquest comença a resoldre els problemes del capitalisme. I això ho hem de tenir clar, companys i companyes, perquè a vegades ens perdem pel camí i a vegades no tenim la sensació que el que fem a la fàbrica és molt important.

CONTEXT POLÍTIC DEL CONGRÉS.

La crisi.

Dit això, companys i companyes, aquest congrés es fa en un context polític extraordinàriament complex. Per una banda, el fem en el marc d'una **crisi del sistema**, no estic parlant d'una crisi general del sistema, estic parlant d'una crisi del sistema, ho dic perquè en el debat tradicional nostre, crisi general voldria dir enfonsament automàtic del sistema. L'experiència és que moltes vegades en el moment històric s'ha confós crisi general del capitalisme amb crisi del sistema capitalista, i la crisi del sistema capitalista no vol dir enfonsament automàtic del sistema capitalista, i és molt important veure que la crisi no és com alguns companys i companyes pensen que és el millor moment per al partit, no companys i companyes, no. El millor moment per al partit és sempre tant en el moment de creixement de les forces productives com en el període de crisi, el problema és si tenim un bon projecte i **sabem fer**, sabem treballar al costat i submergits en la base social, per aprendre i seguir quin és l'estat subjectiu d'aquesta base social.

Companys i companyes, la crisi és una cara de la moneda del sistema capitalista. El sistema capitalista té dues cares de la moneda, una cara és el procés de valorització i acumulació de capital, l'altra cara és la crisi. Tot procés de valorització i acumulació de capital comporta una crisi. Aquest és un dels elements més importants que tenim els marxistes-leninistes, els marxistes des que Marx va fer El Capital, i a vegades nosaltres ho fragmentem, pensem que són dues coses diferents, i quan hi ha la valorització de capital, estem parlant no d'economia, camarades, no estem parlant d'economia, estem parlant de sistema capitalista, estem parlant de qui acumula, com acumula, com domina, com explota, com expolia, com especula, com fa cultura, com matxaca amb la cultura, (...) etc. Estem parlant de sistema, el sistema no és únicament econòmic, cauríem en l'error socialdemòcrata si penséssim que una crisi o un procés de valorització és purament un tema econòmic, encara que és cert que és important, la qüestió econòmica. Per tant, quan entrem en una crisi de sistema hem d'entendre que s'ha entrat en una crisi d'acumulació i valorització de capital, però vol dir que s'ha entrat en una crisi de la forma d'explotació d'aquest període d'acumulació, s'ha entrat en una crisi del model d'organització de l'Estat, s'ha entrat en una crisi del govern, s'ha entrat en una crisi de la forma cultural de domini, s'ha entrat en una crisi de la forma d'explotació, i és a dir, també s'ha entrat en una crisi de la caracterització de les classes i de la forma de la lluita de classes de l'últim període. I això, si no ho entenem, serà difícil que entenguem què està passant amb aquesta crisi. Crisi que és extraordinàriament important i molt profunda.

Per tant, és un tema que aquest congrés ha de tenir clar i ha d'expressar clar, perquè si no caurem en un error com el del govern que diu que la crisi és un problema de salut, d'humor de la gent, de confiança, que és un problema exogen que ens ve dels Estats Units, o ens explica la crisi en funció de les característiques de la crisi i no en funció de les causes de la crisi.

I hem de dir una cosa clara, també, per a què no ens enganyem. Nosaltres hem de fer un bon debat de la història de les crisis i de les causes de les crisis, perquè així fixarem els conceptes amb més amplitud i dialècticament possible.

Estem fent un bon debat sobre les característiques econòmiques i de les conseqüències econòmiques de la crisi. però encara no hem entrat en el tema de com sortirem de la crisi (...) I de la crisi, companys i companyes, només se'n pot sortir de tres maneres: la barbàrie, revolució socialista o recomposició del domini de l'oligarquia financera amb un nou ordre del sistema.

A Europa, companys i companyes, tal i com estan anant les coses, ho hem de dir clar, estem fent la revolució però no estem en la fase en la qual podem dir que aquesta crisi se'n surt amb un canvi, amb una superació del capitalisme. Ho hem de dir clar, perquè si no enganyarem la gent, perquè **estem encara en fase d'acumulació de forces**, estem en una fase que el màxim que podem fer, si no canvia la situació, és reconstruir la classe obrera per a què la classe obrera tingui uns contrapoders, i estableixi unes fronteres, és a dir, uns murs de contenció al domini que surti de la recomposició de la

crisi. Si no és possible a Europa la sortida revolucionària de superació del capitalisme d'una forma immediata hem de construir nous contrapoders per negociar la nova fase. Què vol dir, companys? Que si d'aquí a algun temps els pobles comencen a mostrar que estan disposats a plantejar les coses diferent i la classe obrera comença a fer un paper actiu diferent, que en aquesta fase hi pot haver una sortida revolucionari de superació immediata del capitalisme? Doncs sí. I aleshores ho abordarem, no estarem esperant els últims de la filera (...).

Però avui per avui hem de ser sincers, i hem d'ajudar a la fase d'acumulació de forces, perquè si no ens estarem enganyant a nosaltres. I ho dic perquè alguns companys minoritaris en les tradicions comunistes de Catalunya estan mentint dient a la gent que estem en un moment que la sortida possible és la revolució socialista. Es confon el desig amb la possibilitat. Estem en fase de reflux i recomposició. I amb això no podem anar a enganyar el poble quan aquest poble el seu estat subjectiu ja veieu quin és. És important entendre això perquè si no no entendrem què caram ha passat amb aquestes últimes eleccions europees.

Crisi de representació.

Fa temps que tenim **una crisi profunda de representació a Europa, fa temps que tenim una crisi profunda de representació a Espanya i a Catalunya que no és únicament electoral.** L'electoral és un element, és una expressió, és una petita expressió. La representació electoral és una expressió del que és una profunda crisi de representació que té el nostre poble; dit d'una altra forma, crisi de participació, crisi de vertebració alternativa, i no ens ha de sorprendre que això passi, i no ens ha de sorprendre. En lloc d'estar contents perquè els socialdemòcrates han perdut, perquè són uns social-liberals, hem d'examinar amb més profunditat aquesta crisi de representació en els canvis de valors, de forma d'entendre les coses (...) de la immensa majoria de les persones i (ah!) **parlar de nosaltres. Com contribuïm nosaltres a la crisi de representació,** que és el que no hem fet nosaltres per a què ens passi això? I a mi m'interessa més discutir el que hem de fer nosaltres per ser forces definitives. És molt important que ho veiem així perquè si no mai farem un procés d'actualització adequat a la situació concreta.

Jo deia aquest matí a l'assemblea de moviment obrer: nosaltres encara no hem entès que el 73 és el moment d'inflexió entre la línia de creixement del capitalisme i la línia de decreixement. Ens van derrotar, alguns parlen de canvi de terreny de joc. Una vegada més l'oligarquia financera, companys i companyes, ens va colar gols de fons en el terreny dels valors, en el terreny dels conceptes bàsics, en el terreny de les formes d'organització (...) sobre la base d'una falta d'actualització dels partits que volen transformar la societat, l'actualització es va fer subalterna al pensament hegemònic de l'oligarquia financera internacional. Per exemple, la relació entre partit i sindicat es va produir un debat sobre els marcs d'autonomia o interrelació entre partit i sindicats sobre la base de les corretges de transmissió entre el partit i el sindicat, en lloc de veure la relació complementària de papers diferents en un front de transformació-molt ampli de la societat. Això va comportar que el partit vagi per un cantó i el sindicat per un altre. I aquest gol colat, companys i companyes, ha produït que en aquestes últimes eleccions

ho hem vist molt clar, els sindicats europeus van per un costat i els partits d'esquerres per un altre. A Sudàfrica el sindicat, el partit i el front nacional són parts d'una mateixa cosa, és un front de revolució i col·laboren, i aquí no. Hi ha autonomia i independència, ha de ser de la burgesia i de l'oligarquia, però dels que participen d'un front de lluita democràtica i front de lluita revolucionària hi ha d'haver col·laboració com a parts interrelacionades. I això ens ho van colar en el període del 73.

Però també en el 73 ens van colar unes altres coses, per exemple la idea que ja no hi ha lluita de classes. I jo us pregunto, menys en rares excepcions, quan heu vist a algun líder en aquestes últimes eleccions parlar de lluita de classes? No companys, han parlat de lluita de partits. I al 73 se'ns va colar el gol de substituir la lluita de classes per la lluita de partits, especialment antagonista entre els partits d'esquerres. I hi ha lluita de classes, companys i companyes.

L'oligarquia financera és una oligarquia que té un projecte de món, del capitalisme global, un projecte d'Estat, un projecte de forma de govern, un projecte de cultura, que és el seu postmodernisme, un projecte de com s'ha d'explotar i un projecte de com hem de viure (...) i aquí la majoria de les esquerres va acceptar la lluita de partits en lloc de la lluita de classes.

Però és més, se'ns va col·locar un altre element que ens vam empassar, i és la famosa història de "los nuevos movimientos sociales independientes", independents de qui? Destruïnt el sindicalisme i els moviments socials, és a dir, això ens ho van colar. Moviments socials sense representativitat, moviments socials temporals (...). No estic dient que alguns fenòmens de resposta siguin útils, però dic que la teorització alternativa a l'existent, això no és avui revolucionari.

I se'ns va colar també la substitució de la classe obrera per la fractura de la classe obrera i la substitució de la cultura del treball per la cultura del consum. I avui per a Europa els treballadors, per a l'oligarquia financera, a més de subjectes d'explotació, d'especulació no són més que un col·lectiu de consumidors. Per a l'oligarquia la classe treballadora no és un grup de treballadors amb la cultura del treball. I això, companys i companyes, hem d'entendre que arrela en el nostre poble, sobretot i especialment quan el nostre poble no té un comunista a la fàbrica o al centre de treball o a l'activitat humana que li pugui debatre i combatre i que li digui que això és diferent, perquè quan no hi és la televisió és la que mana (...). I quan mirem a la base social ens adonarem per un costat que hi ha uns criteris i valors que s'han anat fent conservadors i per un altre que la forma d'entendre els valors progressistes és diferent que al segle passat (...).

Així veiem perquè hi ha una crisi de representació fortíssima, molt forta.

I com hem de contribuir nosaltres a resoldre la crisi de representació? No és tan senzill dir "como a los socialdemócratas no los han votado porque son social-liberales"(...) no no, tampoc no ens han votat a nosaltres, o ens ha votat molt poca gent, no podem estar satisfets. Per tant, aquí hi ha un problema de fons que aquest congrés està abordant. És a dir, les formes d'organització de la revolució tenen molt a veure amb estar al costat de la classe treballadora i del poble, sobre la base de fer l'acció política en l'activitat humana, o estar fora, com a corrent d'opinió, que aixeca la bandera i diu "seguiu-me". Companys i companyes, això és una cultura estètica revolucionària, no és la cultura

profundament revolucionària (...) la de la mobilització, la de participar, la de submergir-se en la societat civil (...).

No hem derrotat el franquisme a Espanya i a Europa el feixisme creix.

I avui en aquest congrés tindrem un marc en el qual les conseqüències d'aquestes eleccions es veuen, la dreta administrarà la crisi, l'oligarquia financera internacional administrarà la crisi a Europa. Per l'altre costat un moviment obrer i una tradició de les esquerres transformadores junt amb la tradició dels comunistes en feblesa. La representació política d'aquesta oligarquia financera és el feixisme a Europa, i d'això nosaltres no en podem estar al marge; com la representació política de l'oligarquia financera espanyola és el franquisme, camarades, que és el PP. I ja heu vist l'última, (atenció!), el nacional-catolicisme ja no en té prou amb opinar, sinó que intervé políticament com abans de la guerra, i això per a nosaltres no pot passar desapercebut, no pot. És clar que el franquisme no és igual al del 36, és clar que el feixisme a Itàlia no és el mateix (...) pero atenció! Que a Itàlia acaben de fer una cosa que en Togliatti ja va advertir, la forma en què neix el feixisme a Itàlia és amb aquest grups de control popular. una ministra aixecant el braç amb la salutació feixista. Això és el que està passant a Europa, i nosaltres, companys, no ho podem deixar estar. Davant d'això nosaltres hem de reflexionar en profunditat.

He de dir una altra cosa, amb aquesta situació... la CES, la Confederació de Sindicats, (...) és ben curiós que el sindicalisme europeu ara està reflexionant en positiu. **Cal valorar positivament el procés de recomposició sindical europeu, com per exemple el dels sindicats francesos, el canvi que estem fent aquí a Espanya, el canvi que hi està havent a Alemanya, seran d'una extraordinària utilitat per reconstruir la classe obrera als diferents pobles d'Europa, i caldrà seguir-ho de prop i al costat, caldrà seguir en positiu l'activitat que estan fent.**

El multilateralisme, factor positiu per sortir de la crisi.

Al mateix temps que parlo d'Europa, no se'ns ha d'escapar que nosaltres no som el melic del món però som importants, i moltes coses dependran de com treballem nosaltres. Aquesta crisi a l'esfera mundial s'està debatent d'una altra forma que la crisi del 30. La crisi del 30, companys, es va debatre després d'una derrota del moviment obrer alemany, i del moviment obrer europeu, al terreny gairebé eliminació física, després d'un canvi d'estratègia de la URSS (...) i la introducció del feixisme i la guerra europea. Aquesta crisi, companys i companyes, hi ha països al món que surten en front de l'imperialisme, tenim Sudamèrica, tenim Sudàfrica, tenim l'Índia, tenim la Xina, tenim Rússia d'una altra forma, que estan, i ho heu vist en els darrers escenaris, **fent acords per a la multilateralitat i fent acords per enfrontar-se a l'imperialisme, per rediscutir les representacions internacionals com l'ONU, els organismes internacionals, les regles internacionals, volen discutir les regles, unes noves regles de joc, la qual cosa és interessant perquè tots plantegen que s'ha de deixar d'especular el sistema, perquè un dels elements d'aquesta crisi, la segona crisi del capitalisme global, hegemonitzat per l'oligarquia financera, és que s'ha especulat el sistema, s'ha especulat amb les empreses.**

La rendabilitat d'una empresa no es medeix pel bon producte i la quantitat de productes, es medeix pel que se'n paga en borsa, per la capacitat de compra-venda d'un negociant que amb un gest especulatiu es fa milionari a canvi de situar els treballadors en males condicions, com són les externalitzacions.

És a dir, aquestes forces, aquests estats que estan lluitant per construir els seus estats socials, estan esdevenint avui un element de negociació front l'imperialisme per sortir de la crisi, i això ho hem de felicitar. Per això nosaltres hem de fer solidaritat, per això hem de tenir un profund internacionalisme, perquè ells seran els que podran crear els murs de contenció d'aquesta sortida a la crisi i crear i cridar a un nou ordre mundial diferent segur al que hem tingut fins ara, perquè serà difícil que l'imperialisme imposi a tot Llatinoamèrica, a Sudàfrica, a l'Índia, que imposi als palestins, que imposi a Rússia i que imposi a la Xina i que imposi al Vietnam aquest ordre internacional que tenia fins ara, això és molt difícil companys.

I aquí hem d'ajudar nosaltres, i hem d'ajudar de dues formes, una amb internacionalisme i l'altra amb possibilitar la reconstrucció de la nostra classe obrera, la reconstrucció del nostre poble, el lluitar contra les crisis, (...) aquí, negociar la crisi.

Canvi d'estructura productiva.

Per això nosaltres diem, es parla de **canvi de model productiu**, això, companys i companyes, es una frase feta, quan es parla de canvi de model productiu (...). En Zapatero, amb una parida immensa diu "ya lo he hecho", "compro ordenadores portátiles para los niños" i ja està, ja ha fet tecnologia al país, ja hem canviat l'estructura productiva del país, el model productiu. A veure, que no ens prengui el pèl. Canviar l'estructura productiva del país vol dir, senzillament, Espanya, per canviar l'estructura productiva del país vol dir que l'oligarquia financera espanyola que són 35 famílies deixi de dirigir el país, perquè són els que especulen, són rendistes, estan subvencionats i s'aprofiten de les subvencions de l'Estat, i els seus negocis són aquests, no són industrials. D'aquí ve la particularitat d'Espanya. Una Espanya que no és industrial, que està subvencionada, és rendista i especulativa. Per tant, està utilitzant les contradiccions més fotudes del sistema per fer un creixement que no és un creixement més que formal i fictici. Com hem de fer que les empreses que es facin a Espanya siguin industrials, que no siguin empreses que se les subvenciona perquè aleshores un pirata de l'oligarquia financera s'ho munta, agafa la subvenció i se la queda i la ven especulativament als alemanys per a què aquella empresa funcioni. I a més de vendre l'empresa als alemanys acomiada la meitat dels treballadors. Això, companys, és aquesta oligarquia que dirigeix el país, és aquesta oligarquia en què el propietari d'un banc l'altre dia diu amb tots els seus nassos que en la situació de crisi al país ell quadruplicarà els guanys del seu banc. Com s'entén? Quin canvi d'estructura productiva haurem de fer a Espanya quan una persona així et diu que quadruplica els beneficis del seu banc? Però heu pensat que en moments de crisi els guanys especulatiu de les grans empreses no han disminuït. **Espanya necessita una profunda transformació de l'estructura empresarial, com l'element més important del canvi d'estructura productiva.**

Però a Catalunya ens trobem amb una altra situació: que la burgesia industrial té dificultats, moltes empreses a Catalunya, companys i companyes, desapareixeran del

mapa, i nosaltres no podem tolerar que les indústries desapareguin, perquè hi va el nostre pa (...). Perquè heu de saber que moltes empreses a Catalunya no són productives, no són competitives a Espanya, no són competitives a Europa, no són competitives mundialment (...) però no per culpa de les condicions i drets laborals dels i les treballadores, sinó per falta d'inversions tecnològiques i altres. Necessitarem un pacte per a què hi hagi inversions tecnològiques, per a què hi hagi inversions científiques, per a què hi hagi inversions en maquinària (...) per a què hi hagi inversions en mercat, ho haurem de fer així.

Fixeu-vos en el diferencial entre Catalunya i Espanya. I això ho hem de discutir en aquest congrés.

Necessitat d'una segona transició: un estat democràtic-federal, tecnològic-industrial i social.

I us vull dir que això justifica que nosaltres estiguem parlant de **segona transició**, i la segona transició l'estem discutint en termes de posar la centralitat del treball com a un element fonamental. No ens hem de confondre, la segona transició ha de ser una transició **d'aprofundiment democràtic i federal, la segona transició ha de ser constituir un Estat tecnològic, industrial i social**. Aquesta és la segona transició. I aquest és un element que hem de treballar pedagògicament, i això està obert, no hi ha altra solució, l'altra és que Espanya es quedi fora de l'òrbita de la situació internacional. Perquè Espanya jugui un altre paper que no sigui aquesta herència d'estructures i de cultura rendista, de subvenció, especulativa i de colonialitat del vell règim.

Reforçar EUiA, IU i construir moviment sindical.

És a dir, companys i companyes, en aquests moments d'aquesta situació, hem de veure com reforcem el front polític, EUiA i IU, com reforcem el sindicalisme (...). Però, companys, és un element que hem de tenir en compte: quan el franquisme i el feixisme avancen no hi ha altra solució que la unitat, unitat dels treballadors i unitat de les forces d'esquerres. Aquells companys que es pensen que canviant o enfonsant el govern d'esquerres a Catalunya s'afavoreixen s'equivoquen, el que estan aconseguint és que surti un govern del PP i de CiU que representi un pas enrere i retorni el vell règim. El govern d'esquerres de Catalunya l'hem de modificar, però l'hem de modificar amb la nostra participació, condicionant-lo, mobilitzant constructivament, per a què executi el programa acordat. I això vol dir mobilització constructiva i propositiva. **És a dir major extensió d'EUiA, major organització d'EUiA, major mobilització d'EUiA, enfortir aquest front polític, però vol dir també per altra banda contruir i enfortir moviment sindical (...).**

Reconstruir la classe treballadora.

I vol dir una altra cosa, companys i companyes, haureu vist que les enquestes diuen que una part de la classe obrera no se sent part de la classe obrera, no se sent part de la classe treballadora, se senten classe mitjana, i això no és perquè sí, té la seva lògica. Però no pot ser que hi hagi un procés de transformació que no hagi aconseguit tenir la classe obrera com a motor, que no hagi aconseguit tenir la classe treballadora com a motor. Per tant, la primera obligació d'aquest partit és ajudar a construir la classe

treballadora com a classe per a què sigui motor del procés. I això vol dir, companys, un projecte d'unitat de tots els treballadors i comptant amb tots els treballadors, vol dir un projecte sindical d'unitat, i vol dir un projecte d'aliances socials amb altres capes del poble per constituir el poble com a poble nacional en situació d'emancipació. I això és molt important, això vol dir pedagogia, vol dir treball, vol dir, companys i companyes, que no estem en el període de ser un partit radical obrer, som un partit marxista, som un partit marxista-leninista, som un partit comunista.

No som un partit radical obrer, per tant, no valen avui els jocs que justifiquin la manca d'unitat dins del sindicat, la manca d'unitat entre els sindicats, la manca d'unitat dels treballadors, perquè nosaltres els comunistes defensem tots els treballadors, i el nostre projecte és per a tots els treballadors, fins i tot per a aquells que van més lents, fins i tot aquells que no ens voten, i això requereix una bona discussió en aquest congrés per a què puguem jugar el paper que ens correspon com que **som comunistes**.

EL NOSTRE PROJECTE REVOLUCIONARI.

Companys i companyes, aquest congrés discutirà, aprofundirà en el nostre projecte revolucionari. Quin és el nostre projecte revolucionari?

El Front d'Esquerres.

El Front d'Esquerres és un projecte revolucionari. Ah! Hi ha companys i companyes, amics nostres que redueixen el Front d'esquerres a una sopa de sigles en el terreny electoral (...). L'altre dia érem amb amb alguns companys i amics, una petita representació de partits germans, i primer que no ens van saber explicar quin era el seu projecte revolucionari; segon, que l'única part de projecte revolucionari era una crítica al nostre projecte; i tercer, que per a ells el Front d'Esquerres era una suma electoral, de sigles. El Front d'Esquerres no és una suma electoral de sigles, companys, no no.

El Front d'Esquerres és el poble constituït políticament com a nació en procés d'emancipació, i el motor d'aquest poble és la classe obrera, que es constitueix com a poder, i aquest poder inicia el procés de superació de les contradiccions del socialisme. Això és el Front d'Esquerres, companys i companyes, i per tant té la seva expressió en l'espai social, en l'espai institucional, en l'espai econòmic, en l'espai cultural, i en l'espai polític en el sentit més ampli de l'expressió de la política com a filosofia revolucionària. Això és el Front d'Esquerres. I nosaltres a aquest Front d'Esquerres li aportem una filosofia revolucionària, que és la filosofia marxista, la filosofia de la praxi, tan oblidada (...) el pal de paller del marxisme. Una filosofia revolucionària capaç d'entendre el que està passant al món, capaç d'entendre i interpretar la lluita de classes, capaç d'entendre quina és l'evolució de la tecnologia i de la ciència, capaç d'explicar però al mateix temps no explicar sinó transformar. Aquest Front d'Esquerres té una teoria revolucionària que és la que hem de discutir, que és la que hem d'actualitzar en funció dels canvis mundials, que el segle XXI no és com el

segle passat. I aquest Front d'Esquerres té un projecte de país, el projecte de país el tenim més o menys lligat, el tenim expressat, però l'hem de discutir.

Reconèixer quins són els moviments transformadors de la societat actual.

Hi ha una aportació novedosa en aquest congrés, i és que per primera vegada recuperem, després de les bufetades que ens van donar al 73, la idea que a la societat hi ha uns moviments transformadors, que són vertebradors de la transformació sobre la base de la activitat humana, i aquests moviments que hi ha a la societat són allà on ha de tenir presència el partit. I quins són aquests moviments? El primer és el MO, el segon el moviment estudiantil, el moviment popular, el moviment solidari, el moviment de mediació política en forma de moviment sociopolític (...). Aquests moviments són moviments que vertebrun qualsevol procés de la societat, els altres moviments ajuden transversalment a reivindicacions concretes, però aquests són els que vertebrun. Per això el partit s'ha d'organitzar en funció d'aquests moviments sobre la base de l'activitat humana, perquè aquests moviments són els que canviaran la història d'aquest país. I aquest és un element novedós que hem de discutir en profunditat. Per això adequem les formes organitzatives, i per això identifiquem els elements que poden transformar la societat. És a dir, companys i companyes, estem plantejant una proposta revolucionària.

Necessitem un nou internacionalisme.

Com he dit abans, tenim el Front d'Esquerres com a projecte. Aquest ha d'estar situat en un context i interrelació internacional, per això necessitem un nou internacionalisme. Això ho discutirem al congrés.

Una teoria.

La teoria fins ara, companys i companyes, era molt en funció dels models i experiències històrics concrets.

Companys i companyes, els models històrics concrets no serveixen per a res, no serveixen més que per a la memòria històrica.

Cada partit ha d'analitzar la seva societat i establir la teoria revolucionària en funció de la seva societat, no traspasar models, perquè no ens serveix ni el model de la URSS, ni el model vietnamita ni el model cubà, encara que els apreciem molt, però serveixen per a allà, no per a aquí. I aquí hem de fer una reflexió més aproximada i sobretot tenir una teoria concreta per a la nostra societat.

Hem de tenir una teoria revolucionària i un projecte de país.

Jo voldria avui fer una manifestació que sigui útil per al congrés. Hi ha set elements, companys, que han de formar part de la base de la concepció teòrica que aquest partit ha de tenir clar d'entrada, qüestió que donarà coherència al nostre projecte.

El primer és que nosaltres hem d'adoptar i pensar col·lectivament en termes de la filosofia revolucionària, que és interpretar i transformar el món, la filosofia de la praxi, com a pal de paller del marxisme.

El segon, entendre que la història és un procés de lluita de classes. Qualsevol fenomen l'hem d'interpretar i proposar en termes de lluita de classes.

El tercer, és que nosaltres hem d'entendre que hem d'ajudar a organitzar la lluita de la classe obrera per a l'hegemonia del pensament i el poder, per l'hegemonia del pensament i construir el poder.

El quart és la teoria revolucionària, és a dir la relació entre estructura i superestructura, només és possible analitzar-la en el país concret, que és l'esforç que estem fent.

El cinquè és entendre bé el que és una formació socioeconòmica i no ser economicistes i entendre bé el que és el capitalisme, entendre bé la fase en que estem actualment del capitalisme global, és a dir, entendre bé aquesta línia que hi ha entre acumulació primària capital- organització capital- crisi- millora de les condicions humanes- valor diner- valor del treball- força de treball (...) centralitat del treball-poder. I això ho hem de tenir clar perquè si no se'ns escaparà alguna cosa pel camí.

La sisena és la necessitat de tenir un partit comunista vertebrador, dinamitzador i organitzador.

I el setè, companys i companyes, hem de dir clar que el comunisme no és un model de societat ni un sistema. El comunisme és aquell moviment real de la societat que millora les condicions de vida humanes i resol les contradiccions que en el capitalisme són inacceptables, és el moviment real de la societat, això és el comunisme. I no pensem en models de futur, als quals ens obliguem a passar i fem passar la societat innecessàriament i que la societat passi per allà on vulgui i on està disposada a passar en la superació de les contradiccions inacceptables humanament i per tant que passi per allà on el seu estat subjectiu vulgui i estigui disposada a passar per superar el capitalisme tenint en compte les seves condicions, sense apriorismes ni embuts.

És a dir, companys i companyes, estic plantejant que hi ha coses que les hem de tenir clares, perquè si no tenim les coses clares en la nostra reflexió teòrica ens trobarem en el caminar gran quantitat d'obstacles que veurem que no podrem resoldre pels nostres apriorismes innecessaris.

Cèl·lula del partit.

Dic que en aquest sentit és molt important la cèl·lula del partit, l'organisme que analitza l'activitat humana, que globalitza l'experiència, que és el punt de partida per a la construcció teòrica i pràctica del projecte del partit, que té contacte amb la base social, que se submergeix a l'estructura productiva amb els treballadors i treballadores, que fa política d'aliances, que fa acords polítics, (...) és a dir, la cèl·lula ha de ser en aquests moments la nineta dels nostres ulls.

Si fem tot això i fem aquest debat, companys i companyes, estic convençut que aquest congrés serà un pas endavant en la història de Catalunya, estic convençut que comencem a discutir bé, i estic bastant optimista, molt optimista, us ho dic francament.

Per acabar voldria que entenguessiu bé dos paràgrafs d'un poema en els quals s'explica a la perfecció quina és la filosofia revolucionària dels comunistes, **al món s'explica i es transforma** la filosofia revolucionària.

**Caminante, son tus huellas
el camino, y nada más;**

**caminante, no hay camino,
se hace camino al andar.**

**Al andar se hace camino,
y al volver la vista atrás
se ve la senda que nunca
se ha de volver a pisar.**

Crec que aquests dos elements d'un poema d'en Machado, ens donen perfectament el perfil d'aquest partit, mai models, mai apriorismes, sí formació, sí bona interpretació i anàlisi, sí propostes, sí acció, sí amb els treballadors i treballadores, sí amb les esquerres, sí amb el poble.

Companys i companyes, estic convençut que a tots aquells que van dir que el Partit dels i les Comunistes desapareixeria ja els hem demostrat que no desapareixerà, no desapareixerà perquè som i serem el Partit dels i de les Comunistes de Catalunya.

En aquest llarg camí que hem recorregut, amb aquest llarg "andar" que hem fet que ha estat complex i difícil, anem consolidant amb aquest llarg camí que anem fent.

En aquest sentit és temps de sumar, és temps d'unitat.

He dit una cosa abans en el moviment obrer, que ja és hora que comencem a utilitzar, quan un acaba un míting.

Permitidme que esta vez utilice, para cerrar mi intervención, la fórmula utilizada por el Ché, fórmula que expresa con mucha más profundidad el compromiso con el hacer revolucionario.

Hasta siempre.

marià pere.

Secretari General del Partit dels i les Comunistes de Catalunya.